

שושנה, אלמנתו של שימעון בר, היא

ולבלות, ואומרת: „אני נהנית מההווה“

נראית יותר כמו מארחת, אמר לה אחד החברים. שוש נבוכה מעט, לא ידעה איך לקבל את ההערה.

„הייתי אז בדרך לפתור את הבעיות שלי, מה עושים הלאה, איך,“ היא מסבירה. „אני בנארם בפני עצמו, עם רצונות ברורים משלי, עם אהבה גדולה למיקצוע ולתחביבים שלי. עבודתי קשורה ביצירה, והיא חשובה לי. את חיי אני חיתי. איש לא חי, ולא יהיה לי את החיים שלי. כבודו של שימעון במקומו. יש זכרונות, הכל קיים. הוא חלק גדול וחשוב מהחיים היפים שלי.“

לב חם לישראלים. היא נאה ומטופחת, דקת־גיורה, אלגנטית, פונה על המצח, איפור עדין. עיניים בהירות, בגווני ירוק־חום. „צבע חקי“, היא אומרת. „עיני הן צורגיוס.“ דירתה מרווחת, מעוצבת ומרוהטת בטוב־טעם, בבית־דירות נאה בצפון תל־אביב. המון ספרים התופסים קיר שלם בסלון, תמונות על הקירות, הרבה־הרבה צימחיה ירוקה. את חדר־העבודה של שימעון מקשטים צילומים ממוסגרים שלו מהצגות, מסרטים, לברו וגם בחברת ידועי־שם כפיטר יוסטינוב, מייקל קיין, לי מרווין, ארתור מילר. שוש נולדה כפראג, צ'כיה. היתה בת יחידה לאביה, שהיה מישפטן אמיד ומצליח, ולאמה, חנה לנרס, צלמת תל־אביבית ותיקה וידועה, שהתמחתה בעיקר בצילום פורטרטים. מול מצלמתה ישבו מנצחים בינלאומיים שהגיעו לארץ, כוכבי־קולנוע כמרלן דיטריך, מלכות־היופי הראשונות ודוגמניות. המישפחה הגיעה לארץ, כאשר שוש היתה בת 3. האב נאלץ, בגלל מיגבלות השפה, להסב את מיקצועו ולעסוק במיסחר.

מהתעניינות במיקצוע של אמה, הגיעה שוש לקולנוע, ולמדה באנגליה עריכת סרטים. כאשר הגיעה להשתלמות בניו־יורק, פגשה את ארתור קריס, נשיא חברת יונייטד ארטיסטס, הנשוי למדענית ישראלית לשעבר. שוש התיידדה עם

ל חיות עם גבר מקסים, כשרוני ומעניין, במשך 20 שנה, להתמודד במשך שנתיים עם מחלתו הקשה, ולבסוף לאבד אותו — בזאת התנסתה שושנה בר ואין היא רוצה לדבר על כך. שוש, עורכת סרטים במיקצועה, מוכנה לומר על כך רק: „אני מאוד סגורה ולא נחשפת בכל מה שקרה לשימעון ובכל המחשבות שלי אחרי שנפטר. קשה לי להוציא החוצה. קיבלתי חינוך יקי מובהק, נוקשה. כשזה נוגע לבעיות היקים הם כמעט סגפנים. את הבעיות והצרות הכי גדולות אתה מוכרח לפתור באופן שיכלי. בשביל רגש אתה חייב פרטנר. עם השכל אתה מסתדר לבר.“

כמו מארחת. החודש מלאה שנה למותו של השחקן והזמר שימעון בר. שנתיים לפני כן, בגיל 48, חלה שימעון בסכרת, שבעיקבותיה לקה בסיבוכים, שגרמו למותו. מרגע שחלה, קיווה שיתאושש ויוכל לחזור לבימה, אך זה לא קרה. מצבו הלך והחמיר.

כאזכרת יום השלושים למותו, שערכו חבריו מתיאטרון הקאמרי סככה שוש בין הבאים, רגועה ושקטה, לחצה ידיים, אפילו חייכה מדי פעם, אולי לא מה שמצפים מאלמנה. „את

„אני לא“

חיה על זיכרונות!

לתדהמתם שהם חוגגים את יום־החולדת באותו יום, בהפרש של שנים אחדות. מימין: שושנה בר בגיל 13, בטיל עם כלבה על שפתימה של תל־אביב.

זוג צעיר שוש ושימעון אהבו לטייל בחו"ל. תמונה זו צולמה בפאריס, זמן קצר אחרי נישואיהם. כאשר שימעון ושושנה נפגשו, גילו